

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **Ing. L. S.**, zastoupený JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D., advokátem sídlem Klokotská 103/13, Tábor, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) L. Č.**, zastoupený JUDr. Dagmar Křest'ánovou, advokátkou sídlem Masarykova 427/31, Brno, **II) CETIN, a. s.**, sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 5. 2018, čj. KUJI 40933/2018, sp. zn. OUP 205/2017 Fu-12, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 11. 2020, čj. 62 A 114/2018-132,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **4 114 Kč**, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jeho zástupce JUDr. Michala Bernarda, Ph.D., advokáta.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Žďár nad Sázavou, odbor stavební (dále „stavební úřad“) rozhodnutím z 11. 4. 2017, čj. SÚ/966/15/Kle-77-Rozh, umístil stavbu „Přístavba zemědělské stavby - „Rodinná mléčná farma“ - Sirákov“ na pozemcích parc. č. X a par. č. X v k. ú. S. (dále „stavba“ a „prvostupňové rozhodnutí“). V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a potvrdil jej.

[2] Krajský soud v Brně žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Většinu námitek shledal nedůvodnými. Dospěl však k závěru, že územní řízení bylo zatíženo vadou, která mohla mít vliv na zákonnost územního rozhodnutí. V průběhu

stavebního řízení totiž stavební úřad žalobci usnesením z 11. 5. 2016, čj. SÚ/966/15/Kle-41-Odep, odepřel právo na pořízení kopií projektové dokumentace stavby, jež je součástí správního spisu, pouze proto, že žalobce nepředložil souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlas vlastníka stavby, čímž nesplnil podmínku danou § 168 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Stavební úřad ani žalovaný tak neposoudili žádost žalobce na pořízení (poskytnutí) kopií projektové dokumentace ve smyslu závěrů rozsudku NSS z 23. 7. 2019, čj. 2 As 256/2017-48, č. 3926/2019 Sb. NSS, tj. neposoudili střet mezi právem žalobce na spravedlivý proces či na ochranu jeho hmotných základních práv a právem pořizovatele dokumentace stavby či vlastníka stavby na vlastnictví dokumentace a na dispozici s ní. Tím dle krajského soudu žalobci znemožnili uplatnění jeho procesního práva.

II. Kasační stížnost žalovaného a vyjádření žalobce

[3] Žalovaný (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud nesprávně posoudil otázku nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Stěžovatel poukázal na to, že § 168 odst. 2 stavebního zákona představuje speciální úpravu nahlížení do správního spisu a souvisejícího práva na pořizování kopií, přičemž jednoznačně stanovuje podmínky, při jejichž splnění může stavební úřad žadateli pořídit kopie (projektové) dokumentace stavby, a současně neobsahuje žádné výjimky. Pokud stěžovatel, stejně jako stavební úřad, v souladu se zásadou zákonnosti postupoval dle tohoto ustanovení, nemůže být jeho rozhodnutí nezákonné. Nezákonnost rozhodnutí stěžovatele nemůže založit ani skutečnost, že správní orgány neposoudily žádost žalobce o poskytnutí kopií dokumentace stavby ve smyslu závěrů rozsudku NSS čj. 2 As 256/2017-48, neboť ten v době rozhodování stěžovatele ani stavebního úřadu ještě neexistoval. Navíc, žalobce měl možnost se v průběhu územního řízení s obsahem spisu, včetně dokumentace stavby zákonem předvídaným způsobem seznámit, tj. do dokumentace nahlížet, popř. si ji ofotit.

[5] Dále upozornil, že v rámci územního řízení bylo samostatnými rozhodnutími pravomocně žalobci odepřeno právo na pořízení kopií projektové dokumentace stavby. Jelikož tato rozhodnutí nebyla zrušena, nesměřovaly proti nim žalobní námitky ani nebyla napadena samostatnou žalobou, jsou jimi stěžovatel i krajský soud vázáni a je třeba z nich vycházet, neboť tvoří překážku pro případné jiné hodnocení této otázky.

[6] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Ztotožnil se s rozsudkem krajského soudu, že stavební úřad ani stěžovatel nehodnotili jeho žádost o pořízení kopií dle kritérií nastavených rozsudkem NSS čj. 2 As 256/2017-48. Tento rozsudek je na projednávanou věc použitelný, neboť není rozhodné, že byl vydán až po pravomocném odepření práva na pořízení kopií. Nadto, neexistuje hrozba, že by žalobce dokumentaci stavby zneužil jako podklad pro novou stavbu či její část nebo jiným způsobem.

[7] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost a dospěl k závěru, že není důvodná.

[9] Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah, rozsah a kvalitu následného soudního rozhodnutí. Míří-li tedy kasační stížnost pouze do omezené části důvodů rozsudku

pokračování

krajského soudu či je kuse zdůvodněna, je tím předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (rozsudek NSS z 3. 12. 2020, čj. 7 Afs 251/2020-29, bod 11 a tam citovaná judikatura).

[10] Podle § 168 odst. 2 věty druhé stavebního zákona *kopii dokumentace stavby stavební úřad poskytne, pokud žadatel předloží souhlas toho, kdo dokumentaci pořídil, případně souhlas vlastníka stavby, které se dokumentace týká.*

[11] Ohledně stručné námitky, že postupoval (stejně jako stavební úřad) striktně dle § 168 odst. 2 stavebního zákona, a proto jeho rozhodnutí nemůže být nezákonné, stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl nic, co by dostatečně konkrétně zpochybnilo odůvodnění krajského soudu. Postačí tedy stručně odkázat na napadený rozsudek krajského soudu, který v bodech 56 až 58 srozumitelně a přesvědčivě odůvodnil, že výklad uvedeného ustanovení zastávaný správními orgány nemůže ve světle citovaného rozsudku NSS čj. 2 As 256/2017-48, který překonal dosavadní závěry některých krajských soudů, obstát. Správní orgány sice aplikovaly správní právní normu, avšak nesprávně ji vyložily, čímž zatížily územní řízení vadou, která mohla mít vliv na zákonnost vydaného územního rozhodnutí. Je bez významu, že v době rozhodování správních orgánů uvedený rozsudek NSS, jenž předestřel ústavněkonformní výklad § 168 odst. 2 stavebního zákona, neexistoval. Krajský soud byl povinen k tomuto výkladu přihlídnout a posoudit, zda správní orgány žalobci neznemožnily uplatnění jeho procesního práva. Obdobně k rozsudku čj. 2 As 256/2017-48, ač byl vydán až po rozsudku krajského soudu, Nejvyšší správní soud přihlédl v rozsudku čj. 10 As 3/2019-48, ve kterém tento postup odůvodnil. Na tyto závěry Nejvyšší správní soud odkazuje. Nyní rozhodující senát není oprávněn se od judikaturou Nejvyššího správního soudu již vyslovených závěrů odchýlit, ledaže by shledal důvody k předložení věci postupem podle § 17 s. ř. s. rozšířenému senátu. Stěžovatel ovšem v kasační stížnosti nepřednesl žádné relevantní argumenty, které by soud vedly ke změně právního názoru a přiměly jej k předložení věci rozšířenému senátu.

[12] Význam pro nyní projednávanou věc nemá ani skutečnost, že žalobce měl ve správním řízení možnost opakovaně do dokumentace stavby nahlížet, tedy seznámit se s ní. Podstatou sporu totiž je, že mu správní orgány odepřely poříditi (poskytnout) kopie dokumentace. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že žalobce měl možnost si dokumentaci stavby sám ofotit, jde o vyjádření, které neodpovídá odůvodnění stěžovatele na str. 6 jeho rozhodnutí. Tam naopak dospěl k závěru, že nutná podmínka předložení souhlasu dle § 168 odst. 2 stavebního zákona se uplatní i v případě, že účastník řízení si hodlá sám dokumentaci ofotit. Tento závěr stěžovatel převzal z rozsudku Krajského soudu v Brně z 5. 6. 2017, čj. 29 A 107/2015-86, bod 36, o nějž odepření práva žadatele na pořízení kopií dokumentace opřel, a jenž byl následně zrušen právě rozsudkem NSS čj. 2 As 256/2017-48. Stěžovatel tak v územním řízení žalobci upíral možnost, aby si dokumentaci sám ofotil. Mimoto, správní orgán nemůže nedostatky odůvodnění svého rozhodnutí dodatečně zhojit, tj. ani jednotlivé důvody zaměňovat či doplňovat, až v soudním řízení o přezkumu tohoto rozhodnutí, resp. v kasační stížnosti (rozsudky NSS z 18. 9. 2003 čj. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS, či z 13. 10. 2004, čj. 3 As 51/2003-58, a z 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008-71).

[13] K další námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že pravomocná rozhodnutí o odepření práva na pořízení kopií projektové dokumentace stavby nejsou pro správní soud závazná (§ 73 odst. 2 správního řádu *a contrario*), proto pro něj ani nemohou tvořit překážku pro jiné hodnocení této otázky. Rozhodnutí (usnesení) o odepření pořízení kopie (resp. rozhodnutí o odvolání) není samostatně přezkoumatelné v rámci správního soudnictví. Za situace, kdy se účastník správního řízení domnívá, že mu bylo pořízeno (poskytnuto) kopií dokumentace stavby odepřeno v rozporu se zákonem, může takové námitky uplatnit v žalobě proti rozhodnutí, jež bylo výsledkem tohoto

řízení. V rámci přezkumu tohoto rozhodnutí pak správní soud posoudí, zda došlo k vadě řízení před správním orgánem, resp. zda tato vada mohla mít vliv na zákonnost konečného rozhodnutí ve věci (rozsudek NSS z 3. 12. 2020, čj. 1 As 377/2019-42, bod 25). Pravomocná rozhodnutí stavebního úřadu a stěžovatele o odeprání práva na pořízení kopií se stala v důsledku vysloveného právního názoru krajského soudu nadále právně neúčinná, byť nedošlo k jejich formálnímu zrušení (obdobně rozsudek NSS z 11. 9. 2020, čj. 8 Afs 80/2020-23, body 20 až 23). Není ani pravda, jak tvrdí stěžovatel, že proti rozhodnutím nesměřovaly žalobní námítky, neboť žalobce v žalobě namítl porušení svých práv v důsledku odeprání práva na pořízení kopií dokumentace stavby.

IV. Závěr a náklady řízení

[14] Na základě výše uvedených úvah Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel (žalovaný) nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce, který naopak byl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, má právo na náhradu nákladů řízení. Jeho náklady spočívají v nákladech na zastoupení advokátem. Zástupce žalobce v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby spočívající v sepisu vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., (advokátní tarif)], za nějž mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 3 400 Kč. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se odměna a náhrada hotových výdajů zvyšuje o 21% sazbu této daně, tj. o 714 Kč. Celkově tedy náklady řízení před Nejvyšším správním soudem činí 4 114 Kč.

[16] Stěžovatel je povinen nahradit žalobci náklady řízení, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Michala Bernarda, advokáta.

[17] Osoby zúčastněné na řízení I) a II) nemají právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Osoba zúčastněná na řízení má dle § 60 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. května 2022

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu